

INDEMNITZACIÓ JUDICIAL

Salut pagarà 213.000 euros per les lesions a un nadó en néixer

ARA * BARCELONA

Assistència deficient en el part

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ha condemnat el Servei Català de la Salut (CatSalut) i la seva asseguradora a pagar 213.634 euros a un menor per les lesions irreversibles que va patir durant el part, que li han provocat dificultats de mobilitat al braç dret per a la resta de la seva vida. L'alt tribunal ha confirmat una sentència dictada el setembre del 2013 pel jutjat contenciós administratiu número 17 de Barcelona. El jutge va considerar que els metges de l'Hospital de Sant Pau de Barcelona que van atendre la mare el novembre del 2008 no van valorar correctament l'alt risc que tenia el part i van utilitzar mètodes poc adequats per tirar-lo endavant. La mare, representada pel Defensor del Pacient, es va posar de part i poc després van descobrir que tenia l'úter partit per la meitat, cosa que podia dificultar l'expulsió del fetus. Durant la llarga dilatació, que va durar hores, el nen va quedar encaixat però no acabava de baixar per l'úter. Els metges van seccionar l'envà uterí que dividia la cavitat en dos i en veure que tampoc acabava d'expulsar-lo van aplicar fòrceps. Això va ser el que va provocar lesions al cap del nadó, sobretot al plexe braquial, que va afectar quatre arrels nervioses que controlen el moviment i la flexió del braç.

La defensa diu que va ser accidental

Un informe pericial de la defensa al·legava que es va fer tot el que està establert en els protocols mèdics i que les lesions nervioses van ser accidentals i inevitables. A més a més, no es va fer cesària perquè en aquell moment es va considerar que era més perillós que un part vaginal. En canvi, un informe pericial de la família afectada assegura que s'haurien hagut d'utilitzar mètodes diferents, aplicats en un part d'alt risc i no pas de risc moderat. Alhora, considera que hauria sigut més viable no fer esperar tantes hores la mare i practicar-li una cesària al més ràpid possible. Per tot això, i tenint en compte les seqüeles, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha confirmat la indemnització de més de 213.000 euros per a la família.

El part va tenir lloc el novembre del 2008 a l'Hospital de Sant Pau de Barcelona. FERRAN FORNÉ

ENTITATS SOCIALS

Nascut a la República de Guinea i criat al Senegal, el Mamadou va arribar amb 16 anys a Barcelona. Quan amb 18 va haver de deixar el centre de menors tutelats, va haver de suar per trobar feina i emancipar-se. PERE VIRGLI

“Molts dels meus companys extutelats han acabat al carrer”

El Tercer Sector denuncia les dificultats d'aquests joves per emancipar-se

MARC TORO
BARCELONA

Et mira directament als ulls, sense por. S'expressa amb seguretat i té un discurs estructurat, madur pels seus escassos 22 anys. Evita donar gaires detalls de la seva arribada a Barcelona, ara fa sis anys, perquè rebutja el drama. Es limita a dir que va venir sol a l'Estat, amb vaixell, i amb un somni entre mans: “Volia ser Messi”. Admet que va ser un somni frustrat, però no s'arronsa. “No vull fer pena”, repeteix, i insisteix: “El que vull és explicar on he arribat ara, el que estic fent”. La història del Mamadou, nascut a Guinea però criat al Senegal, és una història de superació i, afortunadament, d'èxit. És també un clar exemple de les dificultats que troben els joves extutelats a l'hora d'emancipar-se, de volar sense l'emparedat de l'administració amb tan sols 18 anys. “Molts dels meus companys del centre de tutela han acabat al carrer”, lamenta el Mamadou.

La denúncia d'aquesta problemàtica va centrar ahir el vuitè debat *Catalunya social. Propostes des del Tercer Sector*, organitzat per la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya en col·laboració amb l'ARA i l'Ateneu Barcelonès. Tot i reconèixer que la legislació catalana preveu des de l'any 2010 l'atenció als extutelats –i l'aprovació de l'avantprojecte d'una llei estatal en la mateixa direcció–, la pre-

sidenta de l'organització d'entitats socials, Àngels Guiteras, va alertar que “el marc legal de la majoria de les comunitats autònomes no preveu específicament” el suport a aquest col·lectiu –format per més de 5.000 joves a l'estat espanyol–. És per això que va reclamar “més coordinació i voluntat política” perquè els serveis d'emancipació dels joves afectats “siguin una realitat”.

La directora de la Federació d'Entitats amb Projectes i Pisos Assistits (FEPA) i autora de l'informe *Joves extutelats. El repte d'emanci-*

Condicions

Els estrangers extutelats han de tenir un contracte d'un any per obtenir el permís de treball

par-se avui, Ana Villa, va posar l'accent en la situació especialment complicada dels joves extutelats d'origen estranger per aconseguir un permís de treball. La legislació actual els obliga a comptar amb una oferta laboral de contractació a jornada completa i d'un mínim d'un any de durada per obtenir aquest permís. Una mesura, va afegir, que “cronifica la seva exclusió social”.

El Mamadou, que ha passat per aquest periple, coincideix amb l'afirmació. Amb 18 anys –ja fora del centre de tutela– es va adreçar a la Fundació Mercè Fontanilles per accedir a un pis assistit i rebre acompanyament i orientació laboral.

“Vaig fer tot tipus de cursos”, emfatitza, i tot i que va tenir moltes oportunitats per tenir feina, cap empresa volia prendre el compromís de fer-li un contracte anual. “Tenia permís de residència però no feina. Podia viure però no sobreviure, i això fa que molts nois extutelats es cremin”, assegura. Reconeix que li va costar molt, però finalment va trobar una empresa de lloguer de bicicletes que el va contractar amb la condició de mantenir-lo en plantilla durant un any.

Finalment se n'hi va estar tres i va guanyar prou diners per pagar-se el seu propi pis. Ara fa sis mesos que va deixar la feina i se centra en un projecte personal per transmetre tot l'aprenentatge que ha rebut. Porta el nom de *Diandé Africa* i té per objectiu recaptar fons per escolaritzar els nens de Ziguinchor, la ciutat senegalesa on encara viuen la seva mare i els seus 23 germans.

Un col·lectiu “invisible”

Conscient que no hauria arribat fins aquí sense el suport del Casal dels Infants, l'Associació Punt de Referència, la Fundació Èxit i l'Associació Nexes, entre altres entitats a les quals segueix vinculat, considera que els joves extutelats requereixen més atenció. “Quan et diuen que has de deixar el pis assistit, et cau el món a sobre”, argumenta per citar un exemple. I el pitjor de tot, en paraules d'Ana Villa, és que es tracta d'un col·lectiu “desconegut” i, sovint, “invisible”. —